

den personlige Livsanskuelse og ens Grundopfattelse i politiske, økonomiske, sociale, almenkulturelle, moralske og religiøse Problemer maa berøres — at et saadant Forslag ikke kan være et partipolitisk Forslag i den Forstand, at det vilde være naturligt, at noget Parti bandt sine Medlemmer, hvad de enkelte Detailbestemmelser angaar. Men dette betyder efter min Mening ingenlunde, at man kan være ret ligeglad med, hvor meget eller hvor lidt der ændres i disse 320 Paragraffer; der er vel tværtimod faa Lovforslag, som det i og for sig er vanskeligere at ændre i end et Straffelovforslag. En Straffelov er nemlig et systematisk Hele, hvor en Ændring det ene Sted meget let drager Konsekvenser med sig paa helt andre Punkter, som man ikke er klar over. Ligeledes maa man ved Ændringer i den specielle Del stadig være klar over de bærende Principer og de mange Forudsætninger, der er i den almindelige Del, i Lovforslagets første 11 Kapitler.

Derfor er det ikke noget helt let Hverv, der kommer til at paahvile det Udvalg, som skal beskæftige sig med Straffelovsreformen, om end jeg haaber, at det store Forarbejde, som her foreligger, maa vise sig at være forsvarligt. Men trods Vanskelighederne — og dem kender jeg selv efter de sidste 7 Maaneders Beskæftigelse med Lovforslaget — vil jeg dog meget henstille, at man af Hensyn til den absolutte Trang til at faa den ganske forældede Straffelov af 1866 afløst vil fremme dette Arbejde saa meget som muligt. Jeg tillader mig i det hele at anbefale dette Lovforslag til det høje Tings velvillige Behandling.

Det andet Forslag, som jeg kort skal fremsætte, drejer sig om Lov om Arresthuse og Arbejdshuse. Straffelovskommissionens Udkast forudsætter, at Staten overtager Forvaltningen af nogle af de kommunale Arresthuse, nemlig af saa mange, som bliver nødvendigt, for at enhver principal Straf af Fængsel, til hvis Fuldbyrkelse der ikke er Plads i de Staten tilhørende Fængsler, kan blive udstaaet i Fængsler, som forvaltes af Staten. Direktøren for Fængselsvæsenet har gjort den Opfattelse gældende, at Staten bør tage al Straffuldbyrkelse i sin Haand og derfor forvalte alle Fængsler, hvori der udstaaes Frihedsstraf. Han har gjort denne Opfattelse gældende i en forholdsvis udførlig Betænkning, som jeg har ladet følge med dette Forslag som Bilag 1, altsaa at Staten overtager Forvaltningen af alle Landets Arresthuse, hvilket allerede er sket i Norge for en Snes Aar siden. Ogsaa Justitsministeriet maa efter

at have undersøgt dette Forhold anse det for den bedste Ordning, at Staten varetager Fuldbyrnelsen af samtlige egentlige Frihedsstraffe.

De Fængsler, Staten ejer, de 4 Straffeanstalter: Christianshavn, Nyborg, Vridsløse og Horsens, og de Staten tilhørende Arresthuse i de sønderjydske Landsdele vil imidlertid ikke kunne antages at rumme de Personer, som efter dette Lovforslag vil komme til at afsone Tugthus, Fængsel eller Hæfte, men da flere af de kommunale Arresthuse maa anses for vel egnede til Udstaaelse af Hæfte og ogsaa kortvarigere Fængselsstraffe, saa vil der være rigelig Fængselplads, naar ogsaa disse Arresthuse tages i Brug.

Da Justitsministeriet i øvrigt ogsaa anser det for ønskeligt, at Iværksættelsen af den Frihedsberøvelse, som ikke er egentlig Straf, varetages af Staten, og at Ordningen med Hensyn til de økonomiske Byrder, som Arrestvæsenet medfører nu overfor Kommunerne, bliver ensartet, bliver den samme overfor alle Kommuner, og da begge Dele forudsætter, at Staten overtager Forvaltningen af alle Arresthuse, har man altsaa foreslaaet her, at dette finder Sted. Herved opnaas ikke alene den ønskede Ensartethed i Administrationen, men der vindes ogsaa — og at dette ikke er Mundsvejr, viser Forholdene i Norge, som man kan se af Fængseldirektørens Betænkning, og ogsaa Erfaringer fra andre Lande — en øget Udsigt til gennem denne Centralisation at indvinde Beparelser for det offentlige ved at inddrage en hel Del Arresthuse og ved at gøre en Del Arrestforvarere overflødig.

Det er kun *Forvaltningen* af Arresthusene, der efter dette Lovforslag skal overgaa til Staten. Derfor bestemmer Lovforslagets § 2, at Kommunerne til Udgifterne ved Arrestvæsenet hvert Aar skal yde et Bidrag, svarende til Gennemsnittet af de Udgifter, som de i de 3 Finansaar 1922—23, 1923—24 og indeværende Finansaar har haft at udrede til Vedligeholdelse og bedre Indretning samt Drift af deres Arresthuse, eller ogsaa en Gang for alle et 25 Gange saa stor Beløb. Hvis en Kommune i Løbet af de 3 Aar, der er nævnt, har haft ekstraordinært store Udgifter, skal Justitsministeren dog ifølge Lovforslagets § 2, 2det Stykke, have Bemyndigelse til i saadanne Tilfælde at indrømme Nedsættelse.

Som Bilag 2 til dette Lovforslag findes en Fortegnelse over samtlige Landets Arresthuse, indeholdende Oplysninger om deres Pladsforhold og Belægning i de sidste 3 Aar.